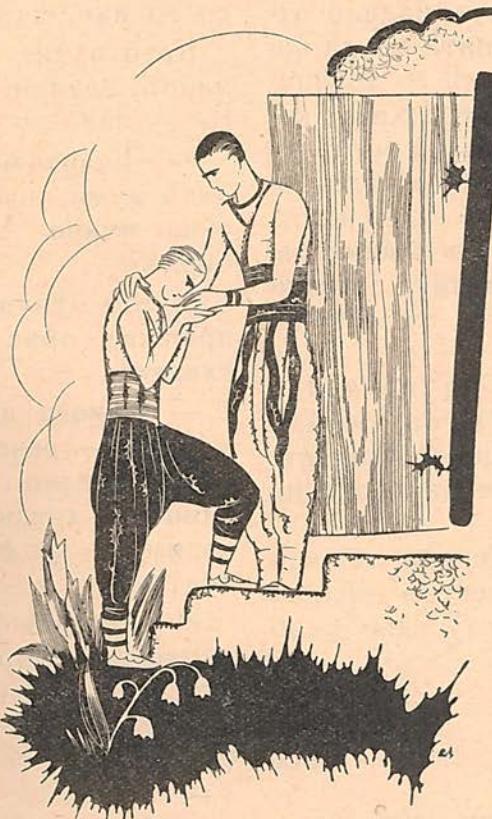

дънеръ на единъ старъ джъбъ и се загледа къмъ земята. Бѣла пижека се виеше подъ тихите дървета. По пижеката пълзѣше една мравка и търкаляше едно зърнце, голъмо колкото око на славейче. Но ето че зърнцето падна въ една трапчинка и мравката напраздно се трепѣше да го измъкне навънъ. По едно време тя остави зърнцето и тръгна бърже къмъ съседния мравунекъ. Мина на се малко ни много, трудолюбивата гадинка отново се появи и запълзѣ къмъ трапчинката. Подире ѝ бързаше друга мравка — нейната сестрица. Дветѣ съзъхаха доле, подхванаха зърнцето и го изтикаха заедно къмъ мравунека. Гранъ дълго гледа дветѣ мжди мравучки, а душата му се проясни и очитѣ му се избистриха.

Да видиме сега какво стори малкиятъ братъ Петко. Като видѣ, че братъ му заминава съ коня, той грабна соколитѣ и се спустна къмъ ливадето. Ливадето беше шумѣше. Пеперуди като метличини трепкаха на високата трева. Небето беше синьо и дълбоко. Високо надъ ливадитѣ летѣше единъ бѣлъ орелъ. Той описваше голъми обръчи и дебнѣше за нѣкое отложено отъ стадото крѣхко агънце — да го грабне и отнесе на гладните орлета. Шомъ съзрѣ орела, Петко пустна първия соколъ.

Юнашката птица се втурна като стрела нагоре и настигна орела. Почна се страхотенъ бой между двата хищника. Перошина взе да капе надъ зелените ливади. По едно време соколътъ писна за помощъ. Като видѣ дѣдовиятъ